

Saara-Liina matkaa Boliviaan

2.3.2016 6.00

Saara-Liinan Aallon matka jatkuu Boliviaan. Hän on kiertomatallaan kulkenut ensin rahtilaivalla Englannista Kolumbiaan, ja siitä Ecuadorin kautta Peruun.

- Boliviassa opin, että suolasta voi tehdä melkein mitä vain; noppia, kulhoja, patsaita kuin Lootin vaimosta ikään ja jopa taloja kuten maan laajojen suola-aavikoiden lakeuksilla tehdään.

Luomusten kannalta on tosin tärkeää pitää huolta siitä, etteivät ne pääse kastumaan, vaikka suola-aavikolla eivät vesisateet lienekään vaaroista akuuteimpia.

Rajan ylitys Perusta oli tähän astisista kaikkein aikaa vievin. Koko rullanssi kesti yhteensä melkein kolme tuntia, puolitoistatuntisine jonotuksineen Perun puolella. Rajalla kansallisuuteni aiheutti ihmettelyä ja passintarkastus kesti kaksi kertaa kauemmin kuin kanssamatkustajien. Passintarkastaja jäi vielä toistelemaan Finlandiaa, kuin se olisi aivan uusi sana. Luulen, ettei suomalaisia pyöri ihan kyllästymiseen asti Perun ja Bolivian rajalla.

Saavuin Boliviaan juuri presidentinvaalien alla. Presidentti **Evo Morales** on Etelä-Amerikassa merkittävä hahmo, koska hän on ensimmäinen alkuperäissyntyinen kansanjohtaja sen jälkeen, kun espanjalaiset valloittivat alueen 470 vuotta sitten.

Päästyäni La Paziin, maailman korkeimmilla sijaitsevaan pääkaupunkiin, riensin ensimmäiseksi varaamaan kiertoaajelun Valle de la Lunaan, kuun laaksoon, jonka nimi tulee kuun pinnan muotoisesta maastosta. Kiertoaajeluun kuului myös vierailu Chacaltaya-vuorella, joka on 5450 metriä korkea. Lopun 200 metrin kiipeäminen hengästytti hieman, mutta edelleen syytin ohutta ilmanalaa.

La Pazista otin bussin Oruroon, jossa tapasin Couchsurfing-jäsenen Juan Carloksen. Hän näytti minulle kaupunkia ja tutustutti minut vanhaan kaivokseen, jossa on alttari vuorenhenki El Tiole eli enolle. Alttarille tuodaan puhdasta alkoholia, kokapensaan lehtiä ja tupakkaa, jotta tämä pysyisi suojeana ja pitäisi huolta kaivoksista.

Juan Carlos myös kertoi Bolivian tilanteesta ja kuinka alkuperäisasukkaat ovat olleet alemmassa asemassa verrattuna espanjalaissyntyisiin, mutta kuinka Evo Moraleksen presidenttiys on parantanut heidän asemaansa.

Mitä kauemmaksi etelään matkailijoiden täyttämistä Kolumbiasta ja Ecuadorista matkustin, sitä halvemmiksi hinnat kävivät. Kolmen ja puolen tunnin yöbussimatka Orurosta Uyuniin maksoi 1.4 euroa. Bussin pysähdyttyä luulin, että kyseessä oli yksi monista vessatauioista. Osa matkustajista jäi bussiin, minä mukaan lukien ja käytin tärinävapaata tuokiota hyväkseni ottamalla pienet nokoset. Herättyäni noin kolmen tunnin päästä huomasin, että kuski ja lipunmyyjä nukkuivat viereisessä penkissä ja olimme edelleen samassa paikassa. Olimme siis saapuneet Uyuniin.

Uyunistä otin kolme päivää kestävästä kierroksesta, joka ulottui Chilen rajalle. Minä ja viisi muuta nuorta naista menimme opaskuskimme kanssa ensimmäiseksi junien hautausmaalle, jossa vanhat ruostuneet veturit seisoivat keskellä loputonta aavikkoa. Seuraavaksi oli edessämme suolaa, suolaa ja enemmän suolaa. Uyuniin suola-aavikko oli ennen muinoin suolajärvi. Silmiä häikäisi kuin Suomen keväthangilla ja aurinko porotti kuumana. Pysähdyimme aavikon keskellä olevalle Incahuasille, kalasaarelle. Nimitys ei johdu siitä, että paikka olisi mitenkään kuuluisa mittavista apajistaan, vaan sen parhaiten lintuperspektiivista näkyvästä muodostaan.

Ensimmäisen yön vietimme suolasta tehdystä hostellissa. Ryhmämme jäsen Marion pyysi iltapalalla tarjoilijalta suolaa ruokaansa. Hämmästyneen oloinen tarjoilija osoitti lattiaa vastaukseksi, mutta suostui tuomaan lopulta suolaa pöytään. Arvelimme hänen raaputtaneen sen keittiön seinästä.

Seuraavana päivänä saapui jeeppimme Ollaquen semiaktiiviselle tulivuoren kraaterille, jonka ympärillä oli kivistä koottuja rakennelmia Pachamamalle eli Äitimaalle.

Kiertoajelumme sisälsi myös vierailuja pienille järville, joissa flamigot nautiskelivat minimaalisia punaisia suolavesikatkarapuja, jotka antavat flamingoille niiden vaalenpunaisen värin. Laguna Cañapa, Laguna Hedionda ja Laguna Honda ovat pieniä tyyniä järviä hiekkaisen vuorten kupeessa. Pysähdyimme myös erikoisella luonnonmuodostelmalla keskellä hiekka-aavikkoa, kivipuulla. Hetken aikaa tölittelimme aavikolla kohoavalla kalloilla asuvaa jäniksen näköistä pitkähäntäistä eläintä, viskatsaa.

Majapaikkaan päästyämme Laguna Coloradolla, aloimme tuntea nahoissamme erämaan armottomuuden Pimeän tultua tuli niin kylmä, että koko porukkamme istui hostellihuoneessa pipot päässä ja käsineet kädessä odottelemassa iltapalaa. Olimme ehtineet tutustua Laguna Coloradaan sen verran, että valokuvat näyttävät enemmän pohjoisnavalta kuin Boliviasta. Valkoinen aine, jonka ensin oletimme olevan suolaa olikin lumikasoja muistuttavaa borax-mineraalia. Boraxia ympäröi punainen järvi ja suolaiset rannat, mikä sai paikan näyttämään fantasia-elokuvan tapahtumien näyttämöltä.

Seuraavana aamuna lähtö oli jo puoli viideltä jääkylmässä hämärässä. Suunnistimme ensin rikkilähteille, jotka olivat vaikuttava näky auringon noustessa vesisumun takaa. Haju tosin oli kuvottava. Paeltuamme hetken aikaa jatkoimme matkaa kuumalle lähteelle, joka olikin autuaallinen kokemus kylmässä aamuilmassa. Oppaamme kattoi aamiaistemme jeepin takakontille sillä aikaa kun lilluimme kylvyssä. Viimeinen etappi ennen Chilen rajaa, jossa muut ryhmäläiset jäivät pois, oli peilikirkas Laguna Verde.

Lopuksi palasin Uyuniin toisen ryhmän kanssa ja matkalla bongasimme laumoittain laamoja ja villejä vikunjoja.

Uyunistä otin bussin Potosiin, joka on pieni kaivoskaupunki. Maan uumenissa työskentelee edelleen kaivosmiehiä alkeellisissa oloissa noin sadan euron kuukausipalkalla. Olisi ollut mahdollista mennä tutustumaan kaivoksiin, mutta jo muutenkin 4000 metrissä ilma oli ohutta, eikä ahtaissa tunneleissa kiertely houkuttellut.

Potosista lähdin täydellisen sään Sucreen. Lämpöä oli noin 27 astetta kuin parhaimpana kesäpäivänä. Viihdyin kaupungissa viisi yötä. Kaupunki ei ollut liian suuri eikä liian pieni. Hostellini vieressä oli valikoimaltaan runsas kauppahalli, joka oli hyvä paikka tehdä päivittäisostokset mikäli karpäset ja raa'an lihan haju eivät vaivanneet. Kaupungin vieressä oli myös maailman suurin alue 600 miljoonaa vuotta vanhoja dinosaurusten jalanjälkiä. Seinämä oli tarkoitettu niille, jotka ovat kiinnostuneita muinaishistoriasta ja muoviset, aidon kokoiset dinosaurukset pitkin puistoa lapsiperheille ja lapsenmielisille. Täytyy myöntää, kun on Jurassic Park -sukupolvea, jaksaa kummasti aina innostua Tyrannosaurus Rexista.

Sucessa tutustuin myös yöelämään englantilaisporukan kanssa ja päädyimme salsaamaan väentungoksessa paikallisella klubilla.

Lopulta oli aika jatkaa matkaa kohti Paraguayta. Yöbussin käytävällä vieressäni istui kaaliilta haiseva, likainen äijä, joka yski kuin keuhkotautinen koko yön läpi soineen salsan tahdissa. Helvetillisen bussimatkan jälkeen huomasin, kuinka kyllästynyt alankaan olla yöbussimatkailuun.

Turistitoimiston virkailija Successa oli kertonut, että paikasta nimeltä Monteagudo menee suoria busseja Asuncióniin, Paraguayn pääkaupunkiin. Hän oli väärässä. Jumalan hylkäämästä kyläpahasesta, jota ei edes mainittu opaskirjassani, ei mennyt busseja muualle kuin Villamontesin pikkukaupunkiin, jossa sain odottaa seuraavaa linja-autoa 14 tuntia. Bussi lähti kahdelta yöllä ja matka kesti 15 tuntia. Loputtomalta tuntuneen sompailun päätteeksi olin kuitenkin saapunut määränpäähäni, Paraguayhin.

Saara-Liina Aalto

FAKTAT BOLIVIA

Asukasluku: 9 775 246

Valuutta: boliviano

Pääkaupunki: La Paz

Pinta-ala: 1 098 580 km²

Kieli: Espanja

Matkareitti: La Paz - Oruro - Uyuni - Potos - Sucre

Matka jatkuu seuraavassa Matkalehden numerossa.

ML 4/2010

